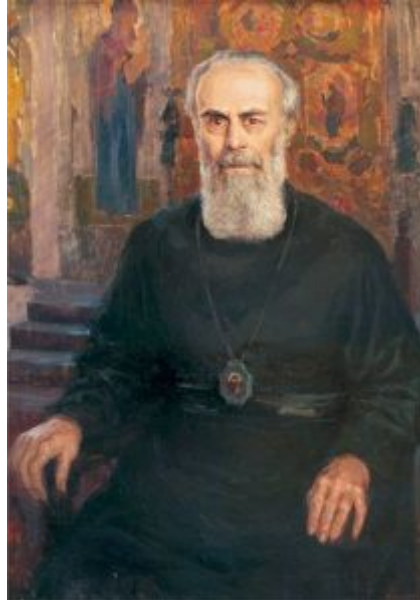

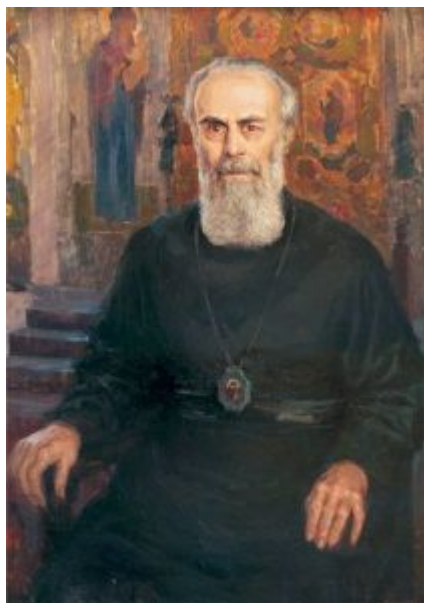
Τὸ κάλεσμα τῶν Ἀποστόλων (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀπὸ μιὰ ἐνοριακὴ ὁμιλία τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1972.

Εἶναι βασικὸ γιὰ ἐμᾶς νὰ κατανοήσουμε τὴ σχέση πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀποστόλους. Ἄν μελετᾶτε τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ δεῖτε ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς γεννήθηκαν καὶ ἔζησαν στὴν ἴδια περιοχὴ. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ ζήσει σὰν παιδὶ στὴν Ναζαρέτ• οἱ Ἀπόστολοι ἔζησαν ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸν τόπο Του. Δὲν γνωρίζουμε τίποτα ἀπὸ τὰ νεανικὰ χρόνια αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ ἂν σκεφτοῦμε ὅτι ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας βρισκόταν σὲ ἀπόσταση μικρότερη τῶν 4 μιλίων ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, ὅτι ὅλες οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριὰ, ὅπου ὁ Πέτρος, ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς ἔζησαν, βρίσκονταν γύρω ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, μπορούμε νὰ φανταστοῦμε ὅτι εἶχαν συναντήσῃ δεῖ καὶ ἀκούσῃ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς παιδὶ καὶ ὡς νέο.

Δὲν γνωρίζουμε κάτι γιὰ τὴν ἐπιρροὴ τῆς προσωπικότητος Του, καθὼς μεγάλωνε ἁρμονικὰ εἰς ἄνδρα τέλειον, ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ἀλλὰ ὑπῆρχαν μεταξύ τους δεσμοὶ οἰκειότητος. Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωάννης, ἦταν μαθητὲς ἑνὸς ἑξαδέλφου τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἰάκωβος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννη, ὁ Πέτρος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέα. Ὅταν πρῶτοι συνάντησαν τὸν Χριστὸν, ἀναζήτησαν τοὺς φίλους τους Ναθαναὴλ καὶ Φίλιππο. Ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ Ναθαναὴλ: «Μπορεῖ κάτι καλὸ νὰ προέλθει ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ;» δὲν εἶναι παράξενα. Τι θὰ ἔλεγε ὁ κάθενας μας, ἂν τοῦ ἔλεγαν ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ζεῖ σ' ἓνα χωριὸν 4 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸν του;

Καὶ ἔπειτα ὑπάρχει μιὰ ὀλόκληρη πορεία πού μπορούμε ν' ἀκολουθήσουμε στὰ Εὐαγγέλια, ὅπου μπορεῖ κάποιος νὰ δεῖ πῶς σταδιακὰ οἱ μαθητὲς ἀνακαλύπτουν τὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστόν, πῶς σταδιακὰ ἔρχεται πρὸς αὐτούς. Καὶ μιὰ μέρα, ἡ σχέση τους μαζί Του εἶναι τέτοια πού δὲν μπορούσαν νὰ Τὸν ἀφήσουν ἀκόμα καὶ καὶ ἂν τὸ ἤθελαν. Ὅταν οἱ περισσότεροι μαθητὲς Του τὸν ἐγκατέλειψαν, ὁ Κύριος εἶπε στοὺς δώδεκα: «Θὰ φύγετε κι ἐσεῖς;» καὶ ὁ Πέτρος ἀπάντησε: «Ποῦ νὰ πάμε; Τὰ λόγια Σου εἶναι λόγια ζωῆς αἰωνίου». Αὐτὴ ἡ σχέση ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς καὶ τὸν Χριστόν, πού ἴσως ἄρχισε μέσα ἀπὸ τὴν φιλία, κατόπιν ἐξελίχθηκε σὲ θαυμασμὸν, γιὰ ν' ἀναπτυχθεῖ σὲ σχέση ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς μὲ τὸν Διδάσκαλον καθ' ὁδὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Φίλιππο, ἀναγνωρίζεται καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ ἓναν ἀπ' αὐτούς ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ: «Εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Ζωντανοῦ Θεοῦ».

Εἶναι μιὰ τόσο βαθιὰ, τόσο τέλεια, τόσο ὀλοκληρωμένη σχέση, ἔτσι πού ὅταν ἀκόμα ὁ τρόμος τοὺς συνέχει, δὲν μποροῦν νὰ Τὸν ἀφήσουν. Ὅταν ὁ Χριστὸς λέει στοὺς μαθητὲς Του ὅτι πηγαίνει στὴ Βηθανία, ἐπειδὴ πέθανε ὁ Λάζαρος, οἱ μαθητὲς Τοῦ λένε: «Ἐπιστρέφεις στὴν Ἰουδαία; Δὲν σκοπεύουν νὰ σὲ σκοτώσουν;»

Κι ένας λέει: «Άς πάμε και άς πεθάνουμε μαζί Του». Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Θωμᾶς, ἐκεῖνος ποὺ τόσο συχνὰ λογίστηκε σὰν ἄπιστος. Ὅχι, δὲν ἦταν ἄπιστος. Ἦταν ἔτοιμος νὰ ζήσει καὶ νὰ πεθάνει μὲ τὸν Διδάσκαλο του, ἀλλὰ δὲν εἶναι προετοιμασμένος νὰ δεχτεῖ μὲ εὐκολία τὰ νέα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, μ' ὅ,τι συνεπάγεται τὸ ζωηφόρο μήνυμα αὐτῆς, χωρὶς νὰ εἶναι σίγουρος – ἐπειδὴ ὅταν ὁ Χριστὸς πέθανε στὸν Σταυρὸ, οἱ μαθητές Του σκορπίστηκαν φοβισμένοι γιὰ νὰ κρυφτοῦν, καὶ ὅμως ἦταν δεμένοι μ' Ἐκεῖνον ὡς τὰ μύχια τῆς καρδιάς, τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τους, ἐνοιωθάν ὅτι ἡ Ζωὴ ἔπαψε νὰ ὑπάρχει στὸν κόσμον, στὴν ζωὴ τους. Αὐτὸ μᾶς συμβαίνει ὅταν κάποιον ἀγαπητὸ πρόσωπον πεθαίνει. Τότε ἀνακαλύπτουμε ὅτι ἐπειδὴ πέθανε, κάθε τι, ρηχό, τετριμμένο, μικρό, πολὺ ἀσήμαντο, γιὰ νὰ εἶναι τόσο σημαντικὸ ὅσο ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, χάνει κάθε νόημα. Ἀπομακρυνόμαστε ἀπ' αὐτὸ, γινόμαστε τόσο σπουδαῖοι ὅσο ὁ τρόπος ποὺ ἀντιλαμβανόμαστε τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατον.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ τοὺς συνέβη, ἀλλὰ τότε δὲν ὑπῆρχε ζωὴ, ὑπῆρχε μόνο ἓνας καταστρεπτικὸς, συντριπτικὸς θάνατος. Δὲν μπορούσαν πιά νὰ ζοῦν, ἐπειδὴ ἡ Ζωὴ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ μπορούσαν νὰ συνεχίσουν νὰ ὑπάρχουν. Κι ὅμως ξαφνικὰ ἀνακάλυψαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ζωντανός καὶ ὅτι μπορούσαν νὰ ζοῦν καὶ ἀκόμη περισσότερο, ὅτι, κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπο, ἐπειδὴ εἶχαν πεθάνει τόσο βαθιὰ καὶ ὀλοκληρωτικὰ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνότητα μαζί Του, μπορούσαν, μέσα ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνότητα – τὴ δικὴ Του καὶ μαζί τὴ δικὴ τους- νὰ εἶναι ζωντανοὶ, ἀλλὰ ζωντανοὶ μὲ ἀδιάσειστη τὴ βεβαιότητα ὅτι κανένας θάνατος δὲν μπορεῖ πλέον νὰ τοὺς ἀποκλείσει ἀπὸ τὴ ζωὴ, καμιά μορφή θανάτου• ὁ θάνατος εἶχε ἠττηθεῖ. Αὐτὸ εἶναι ποὺ ψάλλουμε τὸ Πάσχα, αὐτὸ διακηρύττουμε ὡς Εὐαγγέλιον. Ἡ ζωὴ ἔχει θριαμβεύσει, ὁ θάνατος δὲν ἔχει δύναμιν ἐπάνω μας· τὸ σῶμα μας δὲν ἔχει τὴ δύναμιν νὰ μᾶς νικήσει ὅταν θὰ πεθάνει. Αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ τὶς κύριες μαρτυρίες τῶν ἀποστόλων· δὲν ἦταν ἀπλὰ τόσο πιστοὶ ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ πεθάνουν, ἀλλὰ ἦταν τόσο βέβαιοι ἀπὸ μιὰν ἐσωτερικὴν βεβαιότητα, ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ μέσα τους, ἀπὸ τὴ νίκη μέσα τους τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον θάνατος. Κάποιος μπορεῖ εἰρηνικὰ ν' ἀφήσει ὅ,τι εἶναι ἐφήμερον, καθὼς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Γιὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον θάνατος δὲν σημαίνει ὅτι ἀπεκδύεται τὴν ἐφήμερην ζωὴν, σημαίνει ὅτι ζεῖ τὴν αἰωνιότητα, τὴν αἰωνιότητα ποὺ πραγματοποιεῖται ἤδη ἀπὸ τώρα, ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἀγωνιζόμενος νὰ τὴν κάνει πραγματικότητα σ' αὐτὸ ποὺ ἀποκαλεῖ σῶμα τῆς ἁμαρτίας.

Ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴν : www.agiazoni.gr